

Sentencja

- 1) Artykuł 2 lit. a) dyrektywy Rady 1999/37/WE z dnia 29 kwietnia 1999 r. w sprawie dokumentów rejestracyjnych pojazdów w związku z art. 3 pkt 11 i 13 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2007/46/WE z dnia 5 września 2007 r. ustanawiającej ramy dla homologacji pojazdów silnikowych i ich przyczep oraz układów, części i oddzielnych zespołów technicznych przeznaczonych do tych pojazdów należy interpretować w ten sposób, że dyrektywa 1999/37 ma zastosowanie do dokumentów wydanych przez państwa członkowskie w trakcie rejestracji pojazdów zbudowanych przed dniem 29 kwietnia 2009 r., kiedy to upłynął termin transpozycji dyrektywy 2007/46.
- 2) Artykuł 4 dyrektywy 1999/37 w związku z art. 3 ust. 2 tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że organy państwa członkowskiego, w którym złożony został wniosek o ponowną rejestrację używanego pojazdu, mają prawo odmówić uznania świadectwa rejestracji wydanego w państwie członkowskim, w którym pojazd ten był uprzednio zarejestrowany, jeżeli brakuje w nim pewnych obowiązkowych danych, wskazane w nim dane nie odpowiadają temu pojazdowi oraz rzeczony świadectwo nie pozwala na identyfikację tego pojazdu.
- 3) Artykuł 24 ust. 6 dyrektywy 2007/46 należy interpretować w ten sposób, że przewidziany w nim reżim nie ma zastosowania do pojazdu używanego, który został już zarejestrowany w państwie członkowskim, jeżeli został on na podstawie art. 4 dyrektywy 1999/37 przedstawiony właściwemu w tej dziedzinie organowi innego państwa członkowskiego w celu jego ponownej rejestracji. Jednakże, jeżeli istnieją przesłanki, by sądzić, że pojazd ten stanowi zagrożenie dla bezpieczeństwa ruchu drogowego, organ ten może na mocy art. 5 lit. a) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/40/WE z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie badań zdatności do ruchu drogowego pojazdów silnikowych i ich przyczep zażądać skierowania pojazdu na badania techniczne przed jego rejestracją.

⁽¹⁾ Dz.U. C 293 z 4.9.2017.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 16 stycznia 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione – Włochy) – Stefano Liberato / Luminita Luisa Grigorescu

(Sprawa C-386/17) ⁽¹⁾

Odesłanie prejudycjalne – Współpraca sądowa w sprawach cywilnych – Jurysdykcja oraz uznawanie i wykonywanie orzeczeń w sprawach dotyczących zobowiązań alimentacyjnych – Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 – Artykuł 5 pkt 2 – Artykuł 27 – Artykuł 35 ust. 3 – Jurysdykcja oraz uznawanie i wykonywanie orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej – Rozporządzenie (WE) nr 2201/2003 – Artykuł 19 – Zawistość sporu – Artykuł 22 lit. a) – Artykuł 23 lit. a) – Nieuznanie orzeczenia w wypadku oczywistej sprzeczności z porządkiem publicznym – Artykuł 24 – Zakaz badania jurysdykcji państwa członkowskiego pochodzenia – Podstawa odmowy uznania oparta na naruszeniu zasad zawistości sporu – Brak

(2019/C 93/12)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte suprema di cassazione

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Stefano Liberato

Strona pozwana: Luminita Luisa Grigorescu

Sentencja

Zasady zawisłości sporu zawarte w art. 27 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych oraz w art. 19 rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1347/2000 należy interpretować w ten sposób, że w sytuacji gdy w ramach sporu w sprawie małżeńskiej, w sprawie odpowiedzialności rodzicielskiej lub w sprawie zobowiązań alimentacyjnych sąd, do którego pozew wniesiono później, wydaje z naruszeniem tych zasad orzeczenie, które staje się prawomocne, stoją one na przeszkodzie temu, by sądy państwa członkowskiego, któremu podlega sąd, do którego najpierw wniesiono pozew, mogły odmówić uznania tego orzeczenia z tego jedynie powodu. W szczególności naruszenie to nie uzasadnia samo w sobie nieuznania wspomnianego orzeczenia ze względu na jego oczywistą sprzeczność z porządkiem publicznym tego państwa członkowskiego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 338 z 9.10.2017.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 23 stycznia 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione – Włochy) – Presidenza del Consiglio dei Ministri / Fallimento Traghetti del Mediterraneo SpA

(Sprawa C-387/17) ⁽¹⁾

Odesłanie prejudycjalne – Pomoc państwa – Pomoc istniejąca i pomoc nowa – Kwalifikacja – Rozporządzenie (WE) nr 659/1999 – Artykuł 1 lit. b) ppkt (iv) i (v) – Zasady pewności prawa oraz ochrony uzasadnionych oczekiwań – Możliwość stosowania – Pomoc przyznana przed liberalizacją rynku początkowo zamkniętego dla konkurencji – Powództwo o odszkodowanie przeciwko państwu członkowskiemu wniesione przez konkurenta spółki będącej beneficjentem

(2019/C 93/13)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte suprema di cassazione

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Presidenza del Consiglio dei Ministri

Strona pozwana: Fallimento Traghetti del Mediterraneo SpA

Sentencja

- 1) Subwencje przyznane na rzecz przedsiębiorstwa przed terminem liberalizacji odpowiedniego rynku, takie jak subwencje, których dotyczy postępowanie główne, nie mogą zostać zakwalifikowane jako pomoc istniejąca jedynie z powodu braku formalnej liberalizacji tego rynku w momencie ich przyznania, jeżeli subwencje te mogły mieć wpływ na wymianę handlową pomiędzy państwami członkowskimi i zakłócać konkurencję lub grozić jej zakłóceniem, czego sprawdzenie należy do sądu odsyłającego.
- 2) Artykuł 1 lit. b) ppkt (iv) rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. [108 TFUE] należy interpretować w ten sposób, że nie ma on zastosowania do sytuacji takiej jak rozpatrywana w postępowaniu głównym. W zakresie, w jakim subwencje rozpatrywane w postępowaniu głównym zostały przyznane z naruszeniem obowiązku uprzedniego zgłoszenia ustanowionego w art. 93 ust. 3 traktatu EWG, podmioty państwowe nie mogą powoływać się na zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań. W sytuacji takiej jak rozpatrywana w postępowaniu głównym, w której powództwo o odszkodowanie przeciwko państwu członkowskiemu zostało wniesione przez konkurenta spółki będącej beneficjentem, zasada pewności prawa nie pozwala narzucić skarżącemu, poprzez stosowanie w drodze analogii, terminu przedawnienia takiego jak ustalony w art. 15 ust. 1 tego rozporządzenia.

⁽¹⁾ Dz.U. C 338 z 9.10.2017.